

Arrest

nr. 80 062 van 24 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 september 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 27 september 2010 een eerste asielaanvraag in België in. Op 18 mei 2011 werd het beroep tegen de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij het arrest nr. 61 711.

1.2. Op 9 september 2011 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in. Op 16 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.3. De bestreden beslissing inzake A.G. is gemotiveerd als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 09.09.2011 (2) Overwegende dat betrokkene op 27.09.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 21.02.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 20.05.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 09.09.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij alles al zou verteld hebben tijdens zijn vorige interviews en niets meer wenst toe te voegen. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RW. Overwegende dat betrokkene een verklaring van de vertegenwoordiger van de Roma-gemeenschap, F.G., dd. 22.07.2011 (4- vertaling in het Engels) voorlegt waarin wordt verklaart dat betrokkene en zijn gezin gediscrimineerd zouden geweest zijn in Kosovo. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij geen familie meer zou hebben in Kosovo en dat hij ook niet zou weten waar zijn familieleden zich nu zouden bevinden. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

1.4. De bestreden beslissing inzake A.F. is gemotiveerd als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 09.09.2011 (2) Overwegende dat betrokkene op 27.09.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 21.02.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 20.05.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 09.09.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze alles reeds verteld zou hebben tijdens het eerste interview en niets meer zou hebben om toe te voegen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze niet zou mogen terugkeren naar Kosovo. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze enkel nog contact zou hebben met haar oom in Kosovo. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de tweede asielaanvraag van haar echtgenoot op 16.09.2011 door DVZ werd afgesloten met een beslissing ‘weigering in overwegingname’. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen roepen als “Eerste (lees : enig) Middel” de “Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en schending van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet” in.

De verzoekende partijen betogen als volgt:

2.2. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en in artikel 62 van de vreemdelingenwet opgenomen bepalingen hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

2.3. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partijen bij hun huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Tevens wordt voor elk gegeven dat werd aangebracht uiteengezet waarom het geen nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in

onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de Vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van dezelfde wet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is hij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).
- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat de commissaris-generaal deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021).

Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

2.5. Vooreerst dient te worden benadrukt dat het tot de exclusieve bevoegdheid van de commissaris-generaal behoort om in eerste aanleg de asielaanvragen te behandelen en om deze eventueel om motieven opgesomd in artikel 52, na een onderzoek van het dossier in zijn geheel, af te wijzen. De Dienst Vreemdelingenzaken is hiertoe niet bevoegd. Hieruit volgt dat een “*schending van het*

Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en schending van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet” niet dienstig kan worden aangevoerd in onderhavige procedure.

2.6. Verzoekers legden in het kader van hun tweede asielaanvraag als nieuw element een “*verklaring (2 blz.) in Albanees + vertaling naar Engels, dd 22/07/2011, door Vertegenwoordiger Roma-gemeenschap, Fehmi Gashi*” waarin wordt gesteld “*dat betrokkene en zijn gezin onderdrukt en van gediscrimineerd werden in Kosovo. Vraag om hulp aan Belgische overheid*”. Zowel verzoeker als verzoekster verklaarden verder dat zij “*reeds alles verteld*” en “*niets meer toe te voegen*” hebben.

2.6.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat “(i) *er zeer ernstig kan getwijfeld worden aan zijn beweerde continue en recente verblijf tot september 2010 in Mladenovac en Subotica gelet op een gebrek aan Servische identiteitsdocumenten van verzoeker en zijn echtgenote, en talrijke tegenstrijdigheden, (ii) hierdoor evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen in Subotica en ook zijn algehele geloofwaardigheid op de helling wordt geplaatst, (iii) hij hoe dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij omtrent de beweerde veiligheidsproblemen met Servische burgers voor hulp en of bescherming geen of onafdoende beroep kon/zou kunnen doen op de Servische autoriteiten, zoals wordt toegelicht (iv) hij er niet in geslaagd is de algemene bewering dat Roma in Servië geen rechten hebben te concretiseren en te personaliseren, bovendien het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging inhoudt, en de Servische overheid haar beleid richt op integratie van minderheden, (v) de geloofwaardigheid van zijn problemen in Kosovo op de helling wordt gezet gelet op de inconsistenties tussen de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote, (vi) hij ook onvoldoende elementen aanbracht waarom hij vandaag niet zou kunnen terugkeren naar Kosovo, zeker nu uit de toegevoegde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk in positieve zin gewijzigd is, hij bovendien een jaar geleden naar Kosovo terugkeerde om documenten te verkrijgen, en ook in Kosovo, net zoals in Servië, de door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten geboden bescherming aan minderheden als toereikend wordt beschouwd en maatregelen genomen worden ter bevordering van de minderhedenrechten, (vii) hij niet aannemelijk maakte dat zijn psychische problemen van dien aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar Kosovo of Servië, en (viii) de door hem neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.*” Inzake verzoekster die haar asielaanvraag “*op dezelfde motieven van haar echtgenoot steunt*”, werd een volgsbeslissing genomen (RvV 18 mei 2011, nr. 61 711).

2.6.2. De bestreden beslissingen stellen dat de thans neergelegde verklaring van de vertegenwoordiger van de Roma-gemeenschap, F. G. “*waarin wordt verklaart dat betrokkene en zijn gezin gediscrimineerd zouden geweest zijn in Kosovo*”, een gesolliciteerd karakter vertoont, wat door de verzoekende partijen niet wordt betwist. Overigens wijzen de verzoekers erop dat ze niets toe te voegen hebben aan hun eerdere verklaringen waardoor de bestreden beslissingen terecht vaststellen dat ze hierdoor verwijzen naar hun eerste asielaanvraag die ten gronde werd behandeld door de CGVS en in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en door deze instanties werd afgewezen. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt ten slotte vast dat het motief dat verzoekers geen familie meer hebben in hun land, tot de privé-sfeer behoort en niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming.

2.7. Derhalve stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins op een kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat het nieuwe stuk dat door de verzoekende partijen wordt neergelegd, geen ernstige aanwijzing kan vormen van een gegronde vrees of een reëel risico,

2.8. De Raad stelt ten slotte vast dat het verzoekschrift (zie punten III.2 tot III.9 waarbij uitgebreid werd gekopieerd uit Engelstalige mensenrechtenrapporten) voorts geheel gericht is tegen de motieven op grond waarvan hun eerste asielaanvraag werd afgewezen. De Raad wijst er de verzoekende partijen echter op dat de mogelijkheid tot het indienen van een nieuwe asielaanvraag niet tot doel heeft om de vaststellingen op grond waarvan tijdens de vorige asielaanvraag tot de ongegrondheid van de asielmotieven werd besloten, te weerleggen (RvS 13 december 2005, nr. 152.608). Deze dienden aangevochten te worden met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen, wat verzoekers nagelaten hebben. Aldus is de beoordeling van de eerste asielaanvraag definitief in de rechtsorde en is de kritiek van verzoekers ertegen derhalve laattijdig.

2.9. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in deze geenszins onredelijk geoordeeld dat uit de nieuwe stukken en verzoekers hun toelichtingen geen ernstige aanwijzingen kunnen blijken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK